

ta olli, kui agga nende palk olleks nattuke surem olnud!

Neil olli jubba kaks lapsokest, poeg ja tüttar nago issa emma suust mahha kuffunud; poial issa kähharad juuksed, tütrele emma taewa karwa sinnised silmad.

„Agga söbber,“ ütles Rustaw ühhel päwal, kui nelja silma al ollime, „tulleb mo lastele weel mõnni ödde wõi wend jure, siis ma lippan pakko!“ Ta naeris kül seal jures, agga kes tedda nenda tundis, kui minna, se wõis kül nähha, et nut naero tagga kaugel ei olnud.

Nelli kuud pärrast sedda olli ta tõeste ühhel päwal metsa jooksnud, agga pea jälle taggosi tulnud. Anna surrus omma kolmat lapsokest rinna wasto ja nuttis. Perre kaswis agga palk ei kaswanud. Silmad jooksid wet ja südda ohkas.

„Arra nutta mitte, mo kallis Anna,“ trööstis Rustaw, „kus 4 sõnud said, sawad edespiddi 5 ka. Egga Jummal meid ommeti nälga surra ei lasse, kui temma peale loda-

me. Ma jättan nüüd ka pibo mahha, et se jaggo jälle taggosi jääks.“

Sedda ei tahtnud Anna mitte sallida. Ta ütles, temma tahta parrem nälga kannatada, kui et Rustaw peaks pibo nurka wiskama; se olla muidogi ta ainus melejähutus. — Kül ma olleksin seal head nõu andnud, agga mis annab se, kennele ommal tühhi käsfi on? Mo omma luggu ei olnud ka sel aial parrem, ni hea kui ta nüüdke on.

Ühhel päwal pärrast sedda olin ma jälle nende jures. Annual ollid nuttused silmad. Ma küsfsin Rustawi käest, mis ta naesel wigga piddi ollema? Temma ei teadnud, waid läks kambre järtele kulama. Seal kuulsin ma läbbi ukse naese nutmist ja mehhe trööstimist. Wimaks tullid mõllemad tuppä. Anna silmad ollid alles wet täis. Ta holdis mehhest kinni ja nüüd sain ma kuulda, miks ta olli nutnud. Rustaw olli tänna waewalt paar sõnna temmaga rāfinud, ja nenda olla luggu igga pääw. Kolist lõunele, lõunest jälle kōli; õhto ja hommiko istuda